

»In po jeden kos kruha da bi bil še cel? Vidiš, vse, kar je storjeno, ne more človek narediti nestorjeno. Ako kdo zahteva kaj takega od drugih, zahteva nekaj nemogočega, česar ne zmore nihče. Kdor dela to nevedoma, je nerazsoden, je glupec. Kdor pa nalašč, je zloben. In to je grdo!«

Tilka je bila ozdravljena!

Verižica ob deviškem vratu.

V verižico zlit je zlati prah
in vije se krog vratú
in tiho, neslišno, plah
zveni od nemirú
krvi mladostne, ki polje
pod njim, vsa dvigana,
razigrana od mile volje
in podžigana
od slasti in sreče,
v srcu deviškem kipeče . . .
Da, tajnostni ta spev
brezdanje je sreče odmev,
sreče blage takó,
da jo le sluti srce, a ne vidi oko.
In v zlatem okvirčku podoba Nje,
ki Sinú je rodila, sklepa roké,
in sladki pogled ji navzgor strmi . . .
Je li, da zanjo govoriš,
ki bele ji prsi krasiš?
Če v dušo bi hotel strup in jad,
pripročnja tvoja zapodi
kačo izpred rajskih vrat!

Simon Palček.

